

سوره عبس

شماره: ۸۰

جزء: ۳۰

محل نزول: مکه

ترتیب نزول: ۲۴

تعداد آیه: ۴۲

ahlolbait.com

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خدا که رحمتش بی اندازه است و مهربانی اش

همیشگی.

عَبَسَ وَتَوَلَّىٰ

چهره در هم کشید و روی گردانید، (۱)

أَنْ جَاءَهُ الْأَعْمَىٰ

از اینکه آن مرد نابینا نزد او آمد! (۲)

وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّهُ يَزَّكَّىٰ

تو چه می دانی شاید او [در پرتو تعالیم اسلام از آلودگی]

پاک و پاکیزه شود (۳)

أَوْ يَذَّكَّرُ فَتَنْفَعَهُ الذِّكْرَىٰ

یا متذکر [حقایق] گردد و آن تذکر او را سود دهد؛ (۴)

أَمَّا مَنْ اسْتَعْنَىٰ

اما کسی که خود را ثروتمند نشان می دهد (۵)

فَأَنْتَ لَهُ تَصَدَّىٰ

تو بہ او روی می آوری [و نسبت بہ وی

اہتمام می ورزی] (۶)

وَمَا عَلَيْكَ أَلَّا يَزَّكَّىٰ

در حالی که اگر او نخواهد خود را [از آلودگی های باطنی و
عملی] پاک کند تکلیفی بر عهده تو [نسبت به او] نیست؛ (۷)

وَأَمَّا مَنْ جَاءَكَ يَسْعَىٰ

و اما آنکه شتابان نزد تو آمد (۸)

وَهُوَ يَخْشَىٰ

در حالی که [از پروردگارش] می ترسد، (۹)

فَأَنْتَ عَنْهُ تَلَهَّى

تو [با روی گردانی] از او به دیگران می پردازی. (۱۰)

كَلَّا إِنَّهَا تَذْكِرَةٌ

این چنین [برخوردی شایسته] نیست، بی تردید این آیات

قرآن مایه پند است. (۱۱)

فَمَنْ شَاءَ ذَكَرْهُ

پس هر که خواست از آن پند گیرد، (۱۲)

فِي صُحُفٍ مُّكَرَّمَةٍ

در صحیفه هایی است ارزشمند (۱۳)

مَرْفُوعَةٍ مُّطَهَّرَةٍ

بلند مرتبه و پاکیزه (۱۴)

بِأَيْدِي سَفَرَةٍ

در دست سفیرانی (۱۵)

کِرَامِ بَرَرَةٍ

بزرگوار و نیکوکار. (۱۶)

قُتِلَ الْإِنْسَانُ مَا أَكْفَرَهُ

مرگ بر انسان، چه کافر و ناسپاس است! (۱۷)

مِنْ أَيِّ شَيْءٍ خَلَقَهُ

[خدا] اور از چه چیز آفریده؟ (۱۸)

مِنْ نُطْفَةٍ خَلَقَهُ فَقَدَّرَهُ

از نطفه ای [ناچیز و بی مقدار] آفریده است، پس او را [در

ذات، صفات و اندام] اندازه لازم عطا کرد. (۱۹)

ثُمَّ السَّبِيلَ يَسَّرَهُ

آن گاه راه [هدایت، سعادت، خیر و طاعت] را برایش

آسان ساخت. (۲۰)

ثُمَّ أَمَاتَهُ فَأَقْبَرَهُ

سپس او را میراند و در گور نهاد، (۲۱)

ثُمَّ إِذَا شَاءَ أَنْشَرَهُ

و سپس چون بخواهد او را زنده می کند. (۲۲)

كَأَلَّا لَمَّا يَقْضِ مَا أَمَرَهُ

این چنین نیست [که وظیفه اش را انجام داده باشد] هنوز

آنچه را به او دستور داده به جا نیاورده است. (۲۳)

فَلْيَنْظُرِ الْإِنْسَانُ إِلَى طَعَامِهِ

پس انسان باید به خوراکش با تأمل بنگرد (۲۴)

أَنَا صَبَبْنَا الْمَاءَ صَبًّا

که ما [از آسمان] آب فراوانی فرو ریختیم. (۲۵)

ثُمَّ شَقَقْنَا الْأَرْضَ شَقًّا

سپس زمین را [به صورتی سودمند] از هم شکافتیم. (۲۶)

فَأَنْبَتْنَا فِيهَا حَبًّا

پس در آن دانه های فراوانی رویاندیم، (۲۷)

وَ عِنَبًا وَقَضْبًا

و انگور و سبزیجات (۲۸)

وَزَيْتُونًا وَنَخْلًا

و زيتون و درخت خرما.... (۲۹)

وَ حَدَائِقَ غُلْبًا

و بوستان های پر از درخت تناور و بزرگ (۳۰)

وَفَاكِهَةً وَأَبًّا

و میوه و چراگاه (۳۱)

مَتَاعًا لَكُمْ وَلِأَنْعَامِكُمْ

تا مایه بر خورداری شما و دام هایتان باشد. .... (۳۲)

فَإِذَا جَاءَتِ الصَّاعَةُ

پس زمانی که آن بانگ هولناک و مهیب در رسد، (۳۳)

يَوْمَ يَفِرُّ الْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ

روزی که آدمی فرار می کند، از برادرش.... (۳۴)

وَأُمِّهِ وَأَبِيهِ

و از مادر و پدرش.... (۳۵)

وَصَاحِبِئِهِ وَبَنِيهِ

و از همسر و فرزندانش (۳۶)

لِكُلِّ امْرِيٍّ مِنْهُمْ يَوْمَئِذٍ شَأْنٌ يُغْنِيهِ

در آن روز هرکسی از آنان را کاری است که او را به خود مشغول
می کند [تا جایی که نمی گذارد به چیز دیگری پردازد.] (۳۷)

وَجُودٌ يَوْمَئِذٍ مُّسْفِرَةٌ

در آن روز چهره هایی درخشان و نورانی است (۳۸)

ضاحِکَةُ مُسْتَبْشِرَةٌ

خندان و خوشحال.... (۳۹)

وَوُجُوهُ يَوْمَئِذٍ عَلَيْهَا غَبَرَةٌ

و در آن روز چهره هایی است که بر آنان غبار نشسته (۴۰)

تَرْهَقَهَا قَتْرَةٌ

[و] سیاهی و تاریکی آنان را فرا گرفته است؛ .... (۴۱)

أُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرَةُ الْفَجْرَةُ

آنان همان کافران بد کارند. (۴۲)